

Kleine leugens

Isabel Ashdown bij Boekerij:

Kleine zus
Kleine leugens

Isabel Ashdown

KLEINE LEUGENS

*Als twee mensen een geheim bewaren,
is drie net een te veel...*

ISBN 978-90-225-8570-2
ISBN 978-94-023-1221-8 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Beautiful Liars*
Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: Depositphoto/Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 Isabel Ashdown
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn stiefvader,
David, ik hou van je*

DEEL 1

Een sterfgeval

Het was níét mijn schuld.

Dat weet ik, nu ik er als volwassene op terugkijk en er logisch over na kan denken. Natuurlijk heb ik me jarenlang afgevraagd of ik de details van die dag verkeerd in mijn hoofd heb, of de echte gebeurtenissen van vorm zijn veranderd door de uiteenlopende en troostende verklaringen van mijn ouders, de hulpverleners en de getuigen op het rotspad onder me. Bepaalde flarden staan me heel helder voor de geest – bijvoorbeeld dat de baard van de bergredder roder was in het midden van zijn gezicht, en dat zijn stem zacht klonk toen hij ‘Dag, kleintje’ zei en me zijn stevige hand toestak zodat ik die kon schudden. *Dag, kleintje*. Dat ben ik nooit vergeten. Maar er zijn ook dingen waar ik geen enkele herinnering meer aan heb, zoals wat we hebben gedaan in de week voorafgaand aan het ongeluk, waar we toen logeerden of waar we onmiddellijk daarna naartoe zijn gegaan. De werking van het brein is echt heel interessant, de manier waarop het moeilijke ervaringen opnieuw evalueert tot iets uit een sprookjesboek, dat we vervolgens kunnen dichtslaan wanneer ons dat uitkomt en het veilig op de hoogste plank kunnen zetten. Ik was pas zeven en volgde vanzelfsprekend het voorbeeld van mijn ouders, hoezeer die ook heen en weer werden geslingerd tussen de wanhoop om hun verloren kind en de drang om het kind dat nog over was te beschermen: het kind dat op de mistige rand van het Kinder Scout-plateau stond en omlaag keek.

Ik zie het tafereel nu voor me, wanneer ik mijn gedachten toesta

naar die afgelegen plek in mijn geheugen te gaan. Ik lijk van een grote afstand naar mezelf te kijken: klein en mollig, zwart haar dat glad tegen mijn voorhoofd geplakt zit door de motregen die in de hoge berglucht zit. En daar zijn mijn ouders, van top tot teen gehuld in hun identieke wandelkleding. Mama, mager en serieus, met een verbaasde blik in haar ogen, en papa, die verward zijn bril hoger op zijn rode neus duwt terwijl hij mijn gebaar interpreteert, en dan log begint te rennen. Hun ontstelde gezichtsuitdrukkingen zijn bevroren in de tijd. Schrik wanneer ze mij opeens in mijn eentje zien staan en er nergens een jonger kind te bekennen is, terwijl ik naar de steile afgrond wijs en mijn ogen uit alle macht samenknijp in een poging tranen op te wekken. Er bevinden zich geen andere wandelaars op dit gedeelte van het pad, niemand die kan vertellen wat er echt is gebeurd toen mijn broertje over de rand van de rots verdween. Maar de luide kreten van ontzetting, een heel stuk lager op het kronkelige pad, duiden erop dat er wel getuigen zijn van zijn aankomst daar.

Het was jouw schuld niet, het was jouw schuld niet, het was jouw schuld niet. Dat was in de weken erna het refrein van mijn lodderig kijkende moeder, terwijl ze haar best deed om mij te vergeven, de ene voet voor de andere te zetten, een soort schijn van normaliteit vast te grijpen. ‘Het was jouw schuld niet,’ zei ze ’s avonds tegen me als ze het dekbed strak instopte rond mijn schouders, waarbij onze blik nooit naar het nu lege bed dwaalde dat in de nis aan de andere kant van mijn piepkleine kinderkamer stond. ‘Het was een verschrikkelijk ongeluk.’ Maar, als ik er nu aan terugdenk, meen ik ook een vleugje onzekerheid in haar stem te horen, lichte trillingen die de vragen verraden die ze nooit hardop zal stellen. *Heb jij het gedaan, schatje? Heb jij mijn jochie van het pad geduwd? Was het maar een ongeluk? Echt waar?*

Als ik nu met mijn moeder kon praten, wat zou ik dan tegen haar zeggen? Als ik mijn herinnering verder terug volg, naar slechts een paar tellen eerder, dan ben ik de enige die de waarheid kent. Nu, bij

de rand van de rots, zie ik twee kinderen. Ze zijn niet even groot en hebben een verschillend postuur, maar ze dragen wel allebei een felblauwe parka, net als hun ouders. De kleinere heeft zijn capuchon strak vastgestrikt onder zijn mollige kin, terwijl de grotere, bij wie de capuchon omlaag hangt, geen acht slaat op de snijdende, ijzige regen. ‘Van mij!’ zegt de kleinste, terwijl hij tevergeefs naar het citroenzuurtje graait dat losjes tussen de druipende vingers van het oudere kind wordt gehouden. Dat gaat een tijdje zo door, en nu ik er nog eens over nadenk, heb ik het idee dat het snoepje inderdaad van het jongere kind was, want uiteindelijk wordt het weggegrist en ik weet nog dat ik toen het gevoel had dat ik er in eerste instantie niet naar had mogen verlangen. Maar daar gaat het niet om, want het was niet het afpakken van het zuurtje dat zo verkeerd was, maar de pochende, honende manier waarop dat gebeurde. ‘Nee!’ is de kreet die ik hoor, en ik weet dat ik die slaak, want zelfs nu voel ik de razernij in me opwellen wanneer dat kind met de capuchon op een hele, pruilende vertoning maakt van het losmaken van het papiertje en het in zijn inhalige mond stoppen van het gele zuurtje. Tergend deint hij op en neer bij het uitvoeren van een overwinningsdansje bij de glibberige rand van de rots. De trilling van mijn kreet echoot nog na in mijn oren als ik mijn gebalde vuist met kracht tegen de mollige wang van dat kind laat komen en het citroenzuurtje als een kogel tussen de roze lippen vandaan zie schieten. ‘Nee,’ gil ik nog een keer en ditmaal lijkt het geluid van heel ver weg te komen. Vlak daarna is hij verdwenen, en ik weet dat hij neerstort, omlaag valt langs de met heide bedekte rotsen en grillige uitsteeksels waaruit dit enorme, bergachtige stuk land bestaat. Ik weet dat het een dodelijke val is, ik weet dat het een heel eind omlaag is. Ik kan niet zeggen dat ik me herinner dat ik hem heb geduwd – maar ik kan me ook niet herinneren dat ik hem níét heb geduwd.

En daarom is het totaal niet mijn schuld, snap je? Voor zover ik me kan herinneren was dat andere kind – mijn broertje – een afpakker,

een klikspaan, een huilebalk, een pestkop. Zelfs als ik het wel heb gedaan, zou geen mens ter wereld me schuldig achten.

Jezus nog aan toe, ik was nog maar zéven.

1. Casey

Wat een ochtend! Wat een rare en heerlijke ochtend. Eentje die heel slecht was begonnen, want ik werd vroeg wakker na een onrustige nacht en voelde me dik en lelijk toen ik voor de gevlekte spiegel van de badkamer stond, bijna buiten mezelf door maagkrampen. Mijn ogen waren nog erger gezwollen en bloeddoorlopen dan anders, en bij het vroege ochtendlicht in het piepkleine vertrek vroeg ik me zowaar af of ik een snor kreeg. Maar dat verdrietige gevoel is nu niet meer dan een vage herinnering, omdat de indringende, geweldige gebeurtenis die daarna plaatsvond het ver naar de achtergrond heeft verdrongen.

Ik bof waarschijnlijk dat ik in deze straat woon, hoe gewoontjes die ook is, omdat de post hier altijd vroeg wordt bezorgd. Niet zoals thuis – mijn vorige huis – waar de post pas in de namiddag kwam, en de postbode een chagrijnige oude vrouw was, met gemillimeterd haar en te veel oorbellen. Postvrouw, moet ik zeggen. Of is het tegenwoordig postpersoon? Ik weet het niet, dat soort dingen veranderen zo vaak dat het bijna niet bij te houden is. Ik ben pas vorig jaar te weten gekomen dat de term ‘gekleurd’ niet langer aanvaardbaar is, maar kennelijk is die al jaren niet meer politiek correct. Ik prijs me gelukkig met de televisie en internet, waardoor ik op de hoogte blijf van dat soort dingen, anders zou ik het telkens verkeerd doen. Stel je voor hoe beschamend het is om zo’n blunder te begaan, om van racisme beschuldigd te worden, enkel en alleen omdat je niet bent bijgebleven, omdat je het niet wist, omdat niemand het je heeft verteld en je het niet toe-

vallig hebt gelezen en het nooit bij je is opgekomen dat dergelijke zaken kunnen veranderen als jij even niet oplet. Niet dat ik tegenwoordig contact heb met een grote verscheidenheid aan mensen, zelfs al is Londen een behoorlijk kosmopolitische stad. Ik bedoel niet dat het een bewuste keuze is om niet met ze om te gaan, ik ga gewoon met bijna niemand om, in elk geval niet meer sinds mijn tienerjaren. Alhoewel, nu ik er nog eens over nadenk, er is die baliemedewerker van het postkantoor hier in de buurt, die volgens mij Indiaas of Pakistaans is, hoewel er ‘Harold’ op zijn naambordje staat. Zijn huid heeft de kleur van donker mahoniehout en ik kan zijn leeftijd totaal niet inschatten, aangezien hij zowel jong als oud tegelijk lijkt. Is het verkeerd van me dat ik Harold als een blanke naam beschouw? Waarschijnlijk wel. Al doet het er natuurlijk niks toe. Het maakt mij niet uit wie me helpt bij het postkantoor en Harold is altijd bijzonder behulpzaam en beleefd. Ik ben trots dat ik kan zeggen dat ik nog nooit van mijn leven een racistische gedachte heb gehad.

Hoe dan ook, de postbode die de post in déze straat bezorgt is jong en mannelijk (en toevallig ook blank) en na de paar korte gesprekjes die ik met hem heb gehad zou ik hem een echte charmeur willen noemen. Als ik jong zeg, bedoel ik dat hij ongeveer van mijn leeftijd is, halverwege de dertig, met felgroene ogen en een ondeugende glimlach die me laat blozen van mijn sleutelbeen tot mijn haarwortels. De meeste pakjes die ik krijg passeren door de brievenbus, dus hij hoeft hier niet vaak aan te bellen, en de weinige poststukken die ik wel krijg, liggen meestal al op mijn mat voordat ik een glimp van hem opvang door het raam aan de voorkant. Vroeger kreeg ik altijd een uitdraai van mijn werkdocumenten, dikke pakketten A4-tjes in luchtkussenveloppen waar bij ontvangst vaak voor getekend moest worden. Dus in de jaren die ik bij mama woonde, had ik vaak met mevrouw Stekel-tjes te maken. Maar de omstandigheden voor de nederige corrector zijn veranderd en tegenwoordig komt bijna al mijn werk via e-mail, en een voorwaarde in mijn freelancecontract is dat ik in bezit ben van een

fatsoenlijke printer, waarmee ik de documenten zelf kan afdrukken. Ergens vind ik die regeling niet kloppen, want hoewel die uitgevers niet de moeite nemen om mij een uitdraai te sturen, eisen ze wel dat ik mijn gecorrigeerde documenten per post naar hen terugstuur, zodat ik minstens één keer per week een roteind moet lopen naar het postkantoor en dan de lange weg moet nemen zodat ik niet langs het oude huis met zijn nieuwsgierige burens en pijnlijke herinneringen kom. Als ik mijn regelmatige uitstapjes naar het postkantoor niet had, zou ik de deur waarschijnlijk helemaal niet meer uitkomen. Waarom zou ik? Ik vind het hier heerlijk. Vanaf het moment dat ik het huis zag, hield ik ervan en ik besloot onmiddellijk dat het van mij zou worden. Een sterfgeval in de familie is nou niet iets wat je moet vieren, maar zonder mijn recente erfenis zou ik hier nu niet zo tevreden wonen. Ik hunkerde al jaren naar een plekje voor mezelf, en mama's geld was een buitenkansje.

Jeetje, ik zit hier nog steeds aan de tafel bij het raam aan de voorkant, kijkend naar de ochtend terwijl mijn gedachten van hot naar her schieten! Misschien is dat een symptoom van alleen wonen, al vrees ik dat het net zo ging toen ik nog bij mama woonde. Soms, wanneer het me moeite kost om mijn gedachten erbij te houden, knijp ik in de zachte huid van mijn onderarm tot mijn ogen gaan tranen en ik gedwongen word om me op één ding te concentreren. Maar goed, ik moet aan de postbode denken, al is hij is natuurlijk niet de belangrijkste reden voor deze opwinding, hoe heerlijk het ook is om terug te denken aan het opendoen van de deur en hem daar te zien staan. Hij zag er vandaag buitengewoon vrolijk uit en hij knipoogde naar me en maakte een aangenaam klik-klikgeluid met zijn tong toen hij wegliep. 'Prettige dag, snoes,' riep hij terwijl hij wegliep zonder nog een keer om te kijken, en op de hoek van mijn huizenrij verdween hij de volgende straat in. Nadat hij weg was, drukte ik mezelf tegen de deurpost in een poging om de fysieke herinnering aan hem te bewaren, blij dat ik gisteravond zo fanatiek mijn lange haar had geborsteld.

Het pakje bevatte de ijzingwekkende biografie van de Londense moordenaar John Christie die ik via internet had besteld, plus een nieuwe thesaurus als vervanging van het exemplaar waarop ik vorige week thee heb gemorst toen ik op de bank in slaap sukkelde. Tegelijk met het pakje kwamen een paar reclamefolders en, tot mijn verbazing, een handgeschreven brief die was geadresseerd aan de vorige bewoonster: Olivia Heathcote. Wat gek dat dit pas het eerste poststuk voor haar is dat bij me wordt bezorgd, was mijn eerste gedachte, maar toen bedacht ik dat ze natuurlijk gebruik had gemaakt van een doorstuurservice en dat, nu er twaalf maanden waren verstreken, alle eventueel nagezonden brieven door mijn brievenbus zouden vallen. Ik kan niet precies zeggen waarom, maar het vasthouden van die envelop, met het handgeschreven adres in krulletters en de flap dichtgeplakt door de tong van een onbekende, benam me de adem. Ik legde hem op tafel en keek er een poosje naar, terwijl ik met mijn handpalmen over mijn pijnlijke buik streek in een poging het opgeblazen gevoel te verminderen dat 's nachts was begonnen. Je kunt rustig stellen dat ik te zwaar ben, maar vandaag leek mijn buik nog dikker door de opgehoopte lucht, die in mijn binnenste zeurde en kronkelde als een slang. Toen ik opstond, was ik gedwongen om de ramen van mijn slaapkamer open te zetten zodat de afschuwelijke geur kon verdwijnen. Het is een vloek.

Terwijl ik met diepe teugen door mijn ongemak heen ademde, liep ik in gedachten de logistiek na die nodig was om de brief terug te brengen naar het postkantoor. Ik had twee ingepakte manuscripten klaarliggen om verstuurd te worden, dus het zou geen enkele moeite zijn om tegelijk deze brief weg te brengen – maar, wierp ik tegen, zou het niet vreemd zijn om de mensen daar een envelop te overhandigen waar geen retouradres op stond? Daar zouden ze toch zeker niets mee kunnen? Het was onmogelijk om hem terug te bezorgen bij de afzender, en ik wist bijna zeker dat de brief in hun papierbak zou eindigen. Uiteindelijk besloot ik om de envelop te openen om te kijken of ik

ergens een adres kon ontdekken, en hem daarna terug te sturen. Echt, ik zweer dat dat mijn bedoeling was.

Maar toen ik de inhoud had gelezen, gingen mijn gedachten een heel andere kant op en besepte ik dat ik een geschenk had gekregen. En daarom heb ik, een uur later, nog geen centimeter bewogen, en zit ik hier met de brief in mijn hand geklemd terwijl ik verbijsterd knippend naar de laatste woorden kijk: *Veel liefs, Martha x*

Beste Liv,

Als deze brief jou bereikt, dan weet ik dat het je zal verrassen dat ik na zoveel tijd contact met je zoek. Ik kan alleen zeggen dat het me spijt dat ik er zo lang mee heb gewacht. Het is nauwelijks te geloven dat er achttien jaar verstreken is, en toch is het zo. Maar laat me ter zake komen.

Misschien heb je me de afgelopen jaren op tv gezien? Dat zeg ik niet om op te scheppen, maar omdat mijn nieuwe project een programma is dat cold cases onderzoekt – oude politiezaken die gesloten dan wel vergeten zijn, maar waarvan wij geloven dat er een kans bestaat om ze op te lossen met behulp van nieuwe bewijzen of moderne forensische methodes. Ik hoop niet dat je het zinloos zult vinden; na wat Juliet is overkomen, tja, ik denk dat ik daarom dieper in deze onopgeloste zaken wil duiken, een poging wil doen om verschil te maken. Het programma heet Out of the Cold, en we zijn net begonnen aan de allereerste aflevering, en dat is de reden dat ik contact met je zoek. We gaan de verdwijning van Juliet onderzoeken.

Ik weet dat dit je overstuur zal maken. Geloof me, ik heb heel lang en diep nagedacht voordat ik haar zaak heb aangedragen – maar weet je nog dat we toentertijd allemaal zeiden dat er meer speelde dan de politie in overweging wilde nemen? We wisten allemaal dat Juliet nooit uit vrije wil op die manier zou verdwijnen,

maar Liv, ik heb echt het idee dat we nu een kans maken om erachter te komen wat er precies is gebeurd, en dat we iemand ter verantwoording kunnen roepen.

Op dit moment kan ik je nog niet veel meer vertellen – maar ik zal je alles uit de doeken doen zodra je hebt bevestigd dat je met me wilt praten. Dat kan onder vier ogen, via e-mail, telefonisch of hoe je maar wilt, en het enige wat we van jou willen zijn je herinneringen aan die tijd. Ik weet zeker dat de onzekerheid net zo aan jou heeft geknaagd als aan mij, en ik hoop uit de grond van mijn hart dat je wilt meewerken. Wat ik je wel kan vertellen is dat David Crown nog altijd als mogelijke verdachte wordt beschouwd, dus alles wat je nog over hem weet kan van begin af aan van belang zijn.

Liv, ik hoop dat je in goede gezondheid verkeert en gelukkig bent. Ik hoop vooral dat je bereid bent om mij mijn fouten uit het verleden te vergeven – en dat je contact met me zult opnemen.

*Veel liefs,
Martha x*

De ochtendzon werpt strepen van licht over de brief en onthult de stofdeeltjes die in de ruimte tussen mij en de vitrage naar de straat erachter zweven. Er gaat een siddering door me heen, een heftige vibratie zoals ik voel wanneer er een zware vrachtwagen door de straat rijdt die de ruiten laat trillen. Maar dit is anders. Dit komt van binnenuit. Ik draai de envelop om, strijk hem glad op het tafelblad, en ga met mijn duim over de handgeschreven kuiltjes van het adres. Mijn adres, maar niet mijn naam. *Olivia Heathcote*.

Martha Benn – dé Martha Benn – denkt dat ik Olivia Heathcote ben. Ze denkt dat ze Liv Heathcote heeft geschreven, en ze wil mijn hulp bij deze onopgeloste zaak. Het is een zaak die ik me nog maar al te goed herinner; mijn moeder was er helemaal door van slag, het idee dat dat arme meisje was verdwenen zo dicht bij waar wij woonden, en

in de daaropvolgende weken verbood ze me om alleen de deur uit te gaan, zelfs overdag. Het was een poosje landelijk nieuws, totdat de politie concludeerde dat ze was weggelopen met een oudere man. Maar dat heb ik nog geen minuut geloofd, en ik vermoed dat Martha dat ook niet doet.

Ik schuif mijn stoel naar achteren en sta bibberig op, terwijl de namen door mijn hoofd schieten als oude vrienden: Martha, Liv, Juliet, David Crown. Ik moet even gaan liggen, het wordt me allemaal wat te veel, en voor het eerst in tijden wens ik bijna dat mijn moeder er is om deze opwinding te delen. Ik neem behoedzaam plaats op de ingezakte bank – lieve hemel, wat zakt die door – en leg mijn nek op een van de armleuningen. Ik ruik een wolk van lichaamsgeur als ik mijn benen optrek en het ene over het andere sla. Klinkt het heel afschuwelijk als ik beken dat ik niet precies weet wanneer ik voor het laatst een bad heb genomen? De doucheslang is kapot, maar dat is geen excuus, aangezien ik altijd al liever in bad ga. Als ik Martha Benn moet ontmoeten – en de kans daarop is aanzienlijk – moet ik haast maken met mijn ideeën. Ik zal vanmiddag, nadat ik een dutje heb gedaan, het bad laten vollopen. Ik sluit mijn zware oogleden en zak al snel weg in het donker van de halfslaap, waarbij ik mezelf toesta om me iets nieuws in te beelden. Hoe zou het zijn om ‘Liv’ te zijn, vraag ik me af. Hoe zou het voelen om echt iemand anders te zijn?

2. Martha

De rest van het team zit al in de directiekamer als Toby Parr vijf minuten te laat arriveert voor de productievergadering en het kost Martha de grootste moeite om te zorgen dat de ergernis niet op haar gezicht te zien is wanneer hij met een brede glimlach binnenslentert en zijn door de zon gebleekte sluike haar naar achteren strijkt. Het is acht of negen jaar geleden dat ze hem voor het laatst heeft gezien, maar hij straalt nog altijd het jeugdige zelfvertrouwen uit van degenen die privéonderwijs hebben genoten, dat zelfverzekerde aura van een levenslang lidmaatschap dat Martha als volledig onverdiend beschouwt, te gemakkelijk toegekend ook. Vindt ze dat alleen om wie hij is, of zou ze ook aanstoot aan hem nemen als ze elkaar onder andere omstandigheden hadden leren kennen? Hij is bijna tien jaar jonger dan zij, hij kan hoogstens halverwege de twintig zijn. Maar het is niet alleen dat; ze is per slot van rekening maar al te dankbaar dat oudere collega's bereid waren om een gokje te wagen met haar toen zij jonger was en een kans nodig had. Nou, daar heb je het verschil, denkt ze: zij had een kans *nó*dig, en hij niet – althans, niet echt.

‘Goedemorgen allemaal,’ zegt Toby, veel te joviaal voor een nieuwkomer, waarmee hij beleefd gemompel en strakke glimlachjes aan de anderen in de kamer ontlokt.

Martha kijkt naar de effen gezichten in de directiekamer. Veel van de aanwezigen staan hoger op de ladder en hebben meer ervaring dan

Toby, maar toch is er een vreemde behoedzaamheid in hun open gezichtsuitdrukking te bespeuren.

In de verste hoek van het vertrek staan een cameraman en een geluidstechnicus, om vroege opnames te maken voor het programma. Ze zullen de hele vergadering vastleggen, maar daar zullen in de definitieve montage slechts enkele seconden van worden gebruikt: welgekozen fragmenten die kleur en diepte zullen toevoegen aan de documentaire, aan het mysterie. Een ernstige frons hier, het bedachtzaam omslaan van pagina's daar. Ze maken niet alleen een documentaire. Het is ook entertainment. Martha heeft het gevoel dat ze zich ergens buiten zichzelf bevindt en naar dit surrealistische tafereel kijkt. Hoe is ze hier beland, de ster van een programma dat zomaar eens haar eigen verleden zou kunnen ontrafelen en haar misschien zal blootstellen aan de kritische blikken van anderen? De wereld kent de Martha Benn die ze is geworden, de tot in de puntjes verzorgde Martha met glanzend haar die precies weet hoe het in de media toegaat. De koningin van de primetime talkshow, de vrouw die altijd gevraagd wordt voor serieuze reportages en debatten. De kijkers vinden haar keurig, een arm meisje uit het East End van Londen dat zich heeft opgewerkt. Achterswaardig. Het meest duistere in haar verleden zijn een echtscheiding op jonge leeftijd en de paar keer dat ze terloops in romantisch verband is gebracht met tweederangs beroemdheden. Vanochtend, toen ze nog thuis was en zich voorbereidde op de dag, had ze uitgekeken over Londen terwijl ze sterke zwarte koffie dronk – haar enige cafeïnehoudende drankje van de dag – en had ze opnieuw het gevoel gekregen dat ze het leven van iemand anders leidde. Daar stond ze, in haar appartement op de twaalfde verdieping, een luxewoning met een grote glazen pui die uitzicht bood op de rivier terwijl ze zich afvroeg hoelang het zou duren totdat ze zou worden doorzien.

Die brief naar Olivia Heathcote sturen was nog maar het begin, maar het teruggaan in de tijd heeft haar erger van haar stuk gebracht dan ze ooit had kunnen denken. Als Liv de brief heeft ontvangen, zal

ze er dan ooit op reageren? Misschien is Liv, net als Martha, verdergegaan met haar leven, heeft ze zichzelf opnieuw uitgevonden; misschien zou ook Liv deze doos het liefste hermetisch gesloten houden. Iedereen heeft geheimen die hij of zij wil bewaren, daar is Martha van overtuigd. Haar nieuwe tv-programma, dit onderzoek, zou heel goed de katalysator voor haar ontmaskering kunnen worden. Niet dat ze ooit heeft gedaan alsof ze iemand anders is, of de grootst mogelijke moeite heeft gedaan om anderen een rad voor ogen te draaien. Martha Benn is de naam die ze bij haar geboorte heeft gekregen en die heeft ze gehouden, zelfs tijdens haar korte huwelijk met Denny, tot grote afschuw van zijn familie. En ze heeft nooit echt gelógen over haar verleden. Maar ze heeft ook geen open kaart gespeeld over haar vroegere leven; ze is lang geleden al begonnen met het verzwijgen van haar jaren in Stanley House om direct door te gaan naar de aangename gedeeltes, de gedeeltes waar ze vrijuit over kan spreken. Het leven dat ze heeft opgebouwd staat op het punt te veranderen, daar twijfelt ze geen moment aan. En ze kan er niets aan doen, niet als ze het raadsel van Juliet echt wil oplossen. En ze is vastbesloten om dat te doen. Wat daar ook voor moet gebeuren, of Juliet nou dood of levend wordt gevonden, Martha móét achterhalen wat haar is overkomen.

Nu, aan het hoofd van de tafel, knikt de uitvoerend producent Glen Gavin vriendelijk naar Toby en maakt een 'bedien jezelf'-gebaar naar de trolley waar drankjes en gebakjes op staan, waarna hij opstaat en de deur dichtdoet. Glen is een magere man, wiens tengere gestalte gehuld is in een duur kostuum, maar zijn uitstraling in de kamer is groot en wordt versterkt door het diepe timbre van zijn Schotse tongval. Achter hem, en achter de glazen wand van hun kantoor op de bovenste verdieping, strekt de skyline van Londen zich uit, badend in het witte schijnsel van een winterochtend.

'Goedemorgen, allemaal.' Glen doet er even het zwijgen toe en hij kijkt aandachtig naar Toby, die zijn koffie neerzet bij de enige lege stoel, en zijn colbertje losknoopt en uittrekt en over de rugleuning van

zijn stoel hangt. Het wordt allemaal zo traag gedaan dat Martha wel kan gillen, en de ijzige blik die even in Glens ogen opflitst, verraadt zijn gemengde gevoelens over de aanstelling van Toby Parr.

‘Nou,’ zegt Glen. ‘Het is heel spannend om hier met zijn allen te zijn voor de eerste voorbereidende vergadering voor *Out of the Cold*, en persoonlijk ben ik dolgelukkig dat we erin zijn geslaagd om een aantal van onze beste mensen te verzamelen om deze visie realiteit te maken.’

Daarna zwijgt hij, en pas als een van de junior onderzoekers een onbeholpen ‘woehoe!’ laat horen, begrijpen de andere teamleden wat er van hen wordt verwacht. Ze laten een golf beleefd Brits handgeklap horen.

‘Goed,’ gaat Glen verder. ‘Laat me ons globale plan even samenvatten. De uitzending van de proefaflevering van *Out of the Cold* staat voorlopig gepland voor over zes maanden, dus de tijdschema’s zullen krap worden. Ik hoef natuurlijk niet te zeggen dat we erop vertrouwen dat dit een succes wordt, zodat de omroep akkoord zal gaan met de voorgestelde serie. Onze proefaflevering moet een publiekstrekker worden, en dat, vrienden, is waarom jullie allemaal aan deze tafel zitten.’ Hij komt van zijn stoel en slentert naar de trolley, kiest een koffiebroodje met abrikoos, neemt er een hap van en kauwt daar langzaam op terwijl hij de teamleden een voor een aankijkt. Als hij de hap heeft doorgeslikt, praat hij verder en legt het koffiebroodje op een servet voor zich op tafel, waarna hij zijn stoel naar achteren trekt om te gaan zitten. De rest ervan zal hij niet opeten, het is slechts een rekwi-siet. Martha laat haar blik van het koffiebroodje omhoog gaan en ontdekt dan dat Glen haar strak aankijkt terwijl hij haar naam noemt.

‘Het doet ons genoegen om te kunnen bevestigen dat het programma gepresenteerd zal worden door Martha Benn, die jullie allemaal zullen kennen van haar werk voor ITV – sterker nog, voor een aantal omroepen – en dat Toby Parr een cruciale rol zal spelen als haar assistent-onderzoeker.’

Martha knikt. Toby steekt zijn hand op als een schooljongen die een onderscheiding krijgt van de schooldirecteur. Eventjes vraagt ze zich af wat ze allemaal denken over haar ontslag bij het ochtendprogramma het jaar ervoor, toen ze werd vervangen door een jonger, zwanger, aanstormend talent. *Herkenbaarder*, had haar toenmalige vrouwelijke chef het genoemd. *Jonger*, was wat ze echt had bedoeld.

Glen vervolgt: ‘Onze proefaflevering zal zich richten op de achttien jaar oude verdwijningszaak van Juliet Sherman, die toen zeventien jaar was. Ze is voor het laatst gezien bij het Regent’s Canal, waar haar fiets later is teruggevonden. Juliet kwam uit wat je noemt een degelijk middenklassegezin. De vader was manager bij een bank, de moeder werkte parttime voor een plaatselijke advocatenfirma. Juliet had een ouder broer, Tom, die studeerde, maar die ten tijde van haar verdwijning thuis was voor de kerstvakantie. Ze zijn indertijd allemaal onderzocht, maar niemand van de familie is ooit als verdachte beschouwd. Al na een paar weken besloot de politie het onderzoek af te schalen, en uiteindelijk hebben de onderzoekers de conclusie getrokken dat ze moest zijn weggelopen met een oudere man...’ Glen bladert door zijn papieren, en werpt Martha een blik toe voor hulp.

‘David Crown,’ zegt ze. ‘Plaatselijke hovenier en liefdadigheidswerker.’

‘Ja.’ Glen knikt langzaam. ‘David Crown. Een in- en ingoede vent.’

Er gaat een lichte golf van gegrinnik om de tafel en Martha onderdrukt de neiging om met haar vuisten op tafel te slaan, om tegen hen allemaal te zeggen dat ze een beetje respect moeten tonen.

‘Dit is een interessante zaak, een die gehoor zal vinden bij het publiek, niet alleen vanwege alle recente geruchtmakende misbruikzaken, maar ook omdat onze eigen Martha tijdens het oorspronkelijke politieonderzoek is ondervraagd.’

Er gaat een gemompel op, kritische fronsen veranderen in uitdrukkingen van opgetogen verbazing.

‘Martha, zou jij vanaf hier verder willen gaan?’ vraagt Glen, en hij